

På vegne av flere...

Historier fra
virkeligheten

Jeg var den første kvinnelige legen som hadde satt sine ben i distriktet der jeg kom i distriktsturnus og senere ble kommunelege. Det førte med seg en del nysgjerrighet, mest av det gode slaget. Blant annet husker jeg to brødre (som for øvrig begge het Ola) som hadde bestilt time sammen. Det var aldeles umulig å tolke ærendet deres. De virket uvanlig friske og oppegående og hadde knapt journal på legekontoet. Dette var før Kirsti Malteruds epoke. Hennes forløsende nøkkelspørsmål «Hva ville du egentlig aller helst at jeg skulle hjelpe deg med i dag?» hørte fremtiden til...) Til slutt meldte jeg pass og sa vel litt brydd noe sånt som at jeg ikke forsto hva de ville. Da sa den eldste Ola: «Me kom no mest for å sjå koss ho såg ut».

Men det hendte at jeg forsto hva pasientene ville. Særlig damene. For mange litt eldre kvinner var det fint med damedoktor, for da kunne de omsider få kvinnen seg opp til en underlivsundersøkelse. Jeg vil si at en god del av det jeg stelte med kom i kategorien «grusom gynekologi». Mange kunne med fordel ha kommet før. For meg som ny og ivrig og tjenestevillig lege med stort behov for å bli akseptert (eller til og med likt) var det særlig innen gynekologien at jeg fikk uttelling. Særlig husker jeg med glede introduksjonen av lokalbehandling med østrogenkrem mot atrofisk vaginitt. Det var en sikker vinner!

Jeg husker særlig en litt sjenert dame på knappe seksti år som nesten aldri hadde vært til lege. Hun var gift, men mannen hadde jeg aldri truffet og langt mindre hatt på kontoret. Hun greide etter litt om og men å få formidlet at hun ønsket en undersøkelse «der nede». Alt var greit, bortsett fra en uttalt atrofisk vaginitt. Jeg forordnet østrogenvagitorier som vanlig. Dette var på sommeren. Jeg så eller hørte ikke noe mer fra henne. Men til jul kom det en stor blomsteroppsats. «Takk for god hjelp» sto det på kortet. Underskrevet av ektemannen.

